

РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Онисковець Микола Юрійович, 1997 року народження, громадянин України, освіта вища: закінчив у 2020 р. Київський національний університет імені Тараса Шевченка за спеціальністю «Право», працює адвокатом в адвокатському об'єднанні «АКТ», виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Право».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом ректора Університету «КРОК» від 27 лютого 2026 р. за № 23-1 у складі:

Голови разової спеціалізованої вченої ради – **Скоморовського Віталія Богдановича**, доктора юридичних наук, професора, професора кафедри теорії та історії держави і права Університету «КРОК»

Рецензента – **Вихриста Сергія Михайловича**, кандидата юридичних наук, доцента кафедри державно-правових дисциплін Університету «КРОК»

Офіційних опонентів – **Гуржія Тараса Олександровича**, доктора юридичних наук, професора, завідувача кафедри адміністративного, фінансового та інформаційного права Державного торговельно-економічного університету

Задираки Наталії Юрїївни, доктора юридичних наук, професора, професора кафедри адміністративного права та процесу Навчально-наукового інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка
Калаченкової Катерини Олександрівни, кандидата юридичних наук, доцента, доцента

кафедри господарського та адміністративного права
Донецького національного університету імені
Василя Стуса

на засідання «23» квітня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» **Онисковцю Миколі Юрійовичу** на підставі публічного захисту дисертації «**Правове регулювання дозвільних процедур у сфері містобудування в Україні: питання теорії і практики**» за спеціальністю 081 «Право».

Дисертацію виконано у Вищому навчальному закладі «Університет економіки та права «КРОК», м. Київ.

Науковий керівник – **Дзісяк Олег Петрович**, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри державно-правових дисциплін юридичного факультету Університету «КРОК».

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, виконаного державною мовою. Вона є комплексним, цілісним і завершеним науковим дослідженням, що містить нові науково обґрунтовані результати, які відзначаються науковою новизною. Дисертацію присвячено дослідження правового регулювання дозвільних процедур у сфері містобудування в Україні з метою формування його теоретичних засад та виявлення проблем практичної реалізації, а також надання пропозицій щодо удосконалення відповідного нормативно-правового забезпечення. Отримані результати мають істотне значення для галузі знань 08 «Право». Зокрема, уперше запропоновано спрощене визначення понять «дозвільна діяльність» та «дозвіл»; дозвільну діяльність запропоновано визначити як сукупність правових відносин, учасниками яких є дозвільні органи, адміністратори та запитувачі дозвільних документів, а також, у окремих випадках, інші заінтересовані сторони; дозвіл у сфері містобудування запропоновано визначити документом, що видається уповноваженим органом і надає право на провадження певних дій у цій сфері; визначено місце дозвільних процедур у сфері містобудування, де вони виступають одночасно інструментом контролю, засобом правового

регулювання і формою реалізації прав та обов'язків суб'єктів містобудівної діяльності.

За свої змістом дисертація відповідає вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261 (із змінами), Вимогам до оформлення дисертації, затверджених наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 року № 40 (із змінами) і Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (із змінами).

Здобувач має 13 наукових публікацій за темою дисертації, з них 6 статей опубліковано у наукових періодичних виданнях України, що включені до міжнародних наукометричних баз, 2 – у закордонних виданнях, які додатково відображають наукові результати дослідження, а також 5 публікацій, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації.

1. Онисковець М. Ю. Правове регулювання містобудівної діяльності в Україні. *Вісник кримінологічної асоціації України*. 2024. № 1 (31). С. 964-969. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.1.90>. (0,42 д.а.)

2. Онисковець М. Ю. Джерела та адміністративно-правові засоби забезпечення законності у сфері містобудівної діяльності в Україні. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2025. № 1. С. 955-958. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.01.160>. (0,47 д.а.)

3. Онисковець М. Ю. Правовідносини щодо адміністративно-правового регулювання дозвільної діяльності у сфері містобудування в Україні. *Legal Bulletin*. 2025. № 17. С. 76-82. DOI: <https://doi.org/10.31732/2708-339X-2025-17-C11>. (0,73 д.а.)

4. Онисковець М. Ю. Форми та види дозвільних процедур у сфері містобудування. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*.

2025. Вип. 89. ч. 3. С. 44-49. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.89.3.5>.
(0,54 д.а.)

5. Онисковець М. Ю. Правова доктрина дослідження дозвільної діяльності у сфері містобудування. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2025. Вип. 90. ч. 3. С. 341-345. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.90.3.50>. (0,46 д.а.)

6. Онисковець М. Ю. Інститут громадянського суспільства як суб'єкт контролю за реалізацією дозвільної діяльності у сфері містобудування в умовах війни. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2025. Вип. 92. ч. 3. С. 314-318. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.92.3.43>. (0,55 д.а.)

У дискусії взяли участь (голова, рецензент, офіційні опоненти) та висловили зауваження:

Офіційний опонент – **Гуржій Тарас Олександрович**, доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри адміністративного, фінансового та інформаційного права Державного торговельно-економічного університету. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. У дисертаційному дослідженні автор неодноразово підкреслює, що реформування законодавства у сфері містобудування має враховувати досвід зарубіжних країн для вдосконалення дозвільних процедур та приведення національного законодавства у відповідність до вимог Європейського Союзу (с. 3, 27, 42, 47, 86). Водночас зазначене питання у роботі розкрито фрагментарно. Згадки про законодавство інших європейських країн (с. 145, 149, 153, 154) представлені переважно в контексті публікацій інших авторів, тоді як власний системний аналіз законодавства відсутній.

2. В цілому погоджуємося з позицією дисертанта щодо необхідності внесення змін у нормативно-правове регулювання дозвільних процедур, зокрема шляхом кодифікації законодавства у сфері містобудування. Водночас наукова цінність дисертаційного дослідження могла б бути суттєво підвищена, якби автор у розвитку цієї пропозиції представив конкретний проект

кодифікаційного акта та включив його до додатків до дисертації, що забезпечило б практичну реалізацію запропонованих заходів.

3. Недоліком дисертаційного дослідження є відсутність аналізу судової практики щодо розгляду та вирішення спорів у сфері містобудування. Включення такого аналізу було б доцільним, оскільки дозволило б більш ґрунтовно обґрунтувати пропоновані шляхи удосконалення адміністративно-правового регулювання дозвільної діяльності у цій сфері, виявити типові проблеми правозастосування та практичні прогалини у законодавстві, а також підвищити прикладну цінність роботи для органів державної влади та місцевого самоврядування.

Офіційний опонент – **Задирака Наталія Юріївна**, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри адміністративного права та процесу Навчально-наукового інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. Потребує додаткової аргументації один із заявлених елементів наукової новизни, а саме положення про те, що вперше «дозвіл у сфері містобудування запропоновано визначити документом, що видається уповноваженим органом і надає право на провадження певних дій у цій сфері». З огляду на те, що подібне визначення вже використовується в законодавстві та науковій літературі, доцільно конкретизувати авторську позицію, уточнивши, у чому саме полягає специфіка запропонованого підходу.

2. В дисертації автор зазначає, що важливою частиною регулювання адміністративної процедури є практика Європейського суду з прав людини, яка має велике значення для забезпечення прав людини та підвищення рівня правової визначеності в процесі адміністративного управління (с. 73). Утім, із тексту роботи не зовсім зрозуміло, як саме результати цієї практики інтегруються у конкретні пропозиції щодо вдосконалення адміністративно-правового регулювання дозвільної діяльності в Україні. Доцільним було б більш детально проаналізувати конкретні рішення ЄСПЛ, визначити їхні наслідки для національної практики та показати, яким чином вони можуть бути

враховані при розробці нормативно-правових актів і процедур, що регулюють дозвільну діяльність.

3. Дискусійним є питання відсутності чіткої хронологічної систематизації розвитку дозвільної діяльності у сфері містобудування. Виділення ключових історичних етапів та їхніх особливостей дозволило б краще зрозуміти закономірності трансформації законодавства та ефективність дозвільних процедур у різні періоди.

Офіційний опонент – **Калаченкова Катерина Олександрівна**, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри господарського та адміністративного права Донецького національного університету імені Василя Стуса. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. Серед елементів наукової новизни дисертант зазначає, що вперше визначено місце дозвільних процедур у сфері містобудування, де вони виступають одночасно інструментом контролю, засобом правового регулювання і формою реалізації прав та обов'язків суб'єктів містобудівної діяльності (с. 18). На нашу думку, наведене положення потребує певної конкретизації. Насамперед, доцільно чіткіше окреслити критерії, за якими визначається місце дозвільних процедур у системі адміністративно-правового регулювання, а також уточнити співвідношення їх функціонального й інституційного аспектів. Крім того, варто більш виразно розкрити, у чому саме полягає наукова новизна запропонованого підходу порівняно з наявними науковими позиціями у цій сфері.

2. Автором роботи цілком слушно зазначається, що «одним із ефективних способів досягнення цих стандартів є децентралізація влади, що передбачає створення системи реальної відповідальності органів місцевого самоврядування за власні рішення та максимальну передачу повноважень від державних установ до місцевих органів». Далі автор продовжує «У цьому контексті доцільно розрізняти рішення, що приймаються органами виконавчої влади, та рішення органів місцевого самоврядування. Така систематизація дозвільних форм є обґрунтованою і перспективною» (с. 90). У цьому контексті, доцільно

було б більш ґрунтовно розкрити проблеми, що виникають у процесі практичного застосування законодавства у сфері містобудування органами місцевого самоврядування, особливо в умовах децентралізації публічної влади. Зокрема, у роботі бракує системного аналізу типових порушень дозвільних процедур, а також їх правових наслідків для суб'єктів господарювання. Розгляд цих аспектів дозволив би більш комплексно оцінити ефективність наявних механізмів регулювання та обґрунтувати пропозиції щодо їх вдосконалення.

3. Методологічна база дослідження могла б бути розширена за рахунок більш системного використання порівняльно-правового методу для аналізу досвіду правового регулювання дозвільних процедур у сфері містобудування в країнах Європейського Союзу. Це дозволило б не лише окреслити міжнародні практики, але й запропонувати конкретні механізми імплементації найкращих практик у національне законодавство України

Рецензент - **Вихрист Сергій Михайлович**, кандидат юридичних наук, доцент кафедри державно-правових дисциплін Університету «КРОК». Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. Дискусійним вбачається твердження про те, що «дозволи не повинні видаватись, якщо відповідний вид робіт охоплюється ліцензією» (стор. 94 дисертаційної роботи), особливо з урахуванням тези, викладеної у наступному абзаці дослідження, про те, що «якщо суб'єкт планувальної діяльності не є професіоналом, процедура надання дозволу повинна передбачати безпосередню оцінку спроможності заявника виконувати конкретний вид робіт на об'єкті».

2. Висновки щодо відносної визначеності гіпотези пп. 3 п. 30 Порядку виконання підготовчих та будівельних робіт в частині «недостовірних» відомостей (стор. 152 дослідження), вочевидь, зроблені дисертантом у відриві від основних положень дозвільної системи у сфері господарської діяльності, зокрема абзацу четвертого частини п'ятої статті 4¹ Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності».

3. Не зрозуміло, яке відношення до досліджуваної у дисертації проблематики має нагородна справа (стор. 125 дисертації).

Голова ради – **Скоморовський Віталій Богданович**, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри теорії та історії держави і права Університету «КРОК». Оцінка позитивна без зауважень.

Результати відкритого голосування:

«За» – 5 (п'ять) членів ради;

«Проти» – 0 (нуль) членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування спеціалізована вчена рада Університету економіки та права «КРОК» присуджує **Онисковцю Миколі Юрійовичу** ступінь доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової

спеціалізованої вченої ради

доктор юридичних наук, професор

Віталій СКОМОРОВСЬКИЙ